

4

மறுமலர்ச்சி

- மாத வெளியீடு -

'MARUMALARCHCHI', : : : JAFFNA.

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச்சரக்கு மளிகை
67/1 காங்கேசன் துறை ரோட்,

-யாழ்ப்பாணம்-

சகலவிதமான, உயர்ந்த
மருந்துச்சரக்கு
வகைகள்,

விவாக சுபகாரியங்களுக்குத்
தேவையான
சந்தனம், பன்னீர், செவ்
முகலிய
வாசனா திரவியங்கள்,

பிரசித்திபெற்ற

:: மலேரியா ::
மஹாதைலம்

யாவும் சகாயமான விலைக்
குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஒருமுறை பரிட்சித்தால்
மனத்திருப்திபுடன்
என்றென்றும் வருவீர்கள்!

Prop: சி. ச. கந்தையாபிள்ளை

SRI MURUGAN

MEDICL STORES

67/1 K. K. S. ROAD JAFFNA.

‘மறுமலர்ச்சி’

— விற்பனையாளர்கள் —

த. தம்பித்துரை
நியூஸ் ஏஜன்ட்,
பெரியகடை & கச்சேரியடி
யாழ்ப்பாணம்.

வட லங்கா புத்தகசாலை
பருத்தித்துறை.

புஸ்பாதேவி ஸ்டோர்.
நிர். 2, கிருண்ட்பாஸ்,
கோழம்பு.

கீழ்க்காணும் இடங்களுக்கு
‘டிப்பொலிட்’ கட்டக்கூடிய
ஏஜண்டுகள் உடனே
தேவை.

- மட்டக்களப்பு
- திரிகோணமலை
- அனூராதபுரம்
- கண்டி

ஏஜன்சி நிபந்தனைக்கு
எழுதுங்கள்.

MANAGER,
‘MARUMALARCHCHI’,
288, HOSPITAL ROAD,
JAFFNA.

ரிஷிநேத்திர சஞ்சீவி

தைலம்

இதைத் தினம் தலைக்கு வைத்துவரின் கண் எரிச்சல், கண் சிவப்பு, கண்மறைப்பு, முதலிய கண் சம்பந்தமான வியாதிகளையும்; காது ரோகங்களையும், பீனிசம், ஒருத்தலைவலி மண்டையிடி,

ஆயிரக் கணக்கான நேயர்களுக்குப் பெரும் பலன் அளித்த இந்த ரிஷி நேத்திர சஞ்சீவி தைலம் உங்களுக்கும் நிச்சயம் பலன் அளிக்கும்.

தலைபாரம், மயக்கம், மயிர் உதிர்தல், செம்பட்டை, நரை முதலிய வியாதிகளையும் நிவிர்த்திப்பதும், கூந்தலை கருப்பாகவும் அடர்த்தியாகவும் வளரச் செய்யும். மனோம்மியமான பரிமள வாசனையுடையது. ஒருமுறை பரிட்சித்துப் பாருங்கள்

6 அவுன்ஸ் போத்தல் 1-க்கு ரூ. 3-00.

தபால் செலவு சதம் 85.

12 அவுன்ஸ் போத்தல் 1-க்கு ரூ. 5-50.

தபால் செலவு ரூ. 1-00.

ஏஜண்டுகள் :

I. இராஜாஜி காதி வஸ்திராலயம்,
48, திருகோணமலை வீதி, கண்டி.

II. பீ. ஜி. கோமஸ் அன்ட் கோ.,
வார்ட்ஸ் ஸ்டீட், கண்டி.

III. எவ். எக்ஸ். ஏ. பிள்ளை,
113, காலிரோட், வேள்ளவத்தை.

யாழ்ப்பாணத்தில் தகுதி வாய்ந்த டிபாஸிட் கட்டக்கூடிய

ஏஜண்டு தேவை. விபரத்துக்கு எழுதவும்.

டாக்டர் T. H. மதுரநாயகம் வைத்தியராஜ்
M. D. M. S. (Homeo) Cal.

ஞானசுந்தர வைத்தியசாலை,

தபால் பெட்டி நிர. 669,

187, செட்டியார்தெரு, கோழும்பு.

எழுதியவர்கள் :

கலைவாணன்

ராஜா

வரதர்

ரா. க.

நாவந்தரியூர் நடராஜன்

மணாகவி

வந்தியார்

வி. ரா. ராஜகோபர்லன்

அ. செ. மு.

நமது குறிப்புகள் :

முகத்துவாரம்

முன்பாத்தி

படித்துப் பார்த்தது

நாலுபேர் சொல்வது.

மறுமலர்ச்சியின் இந்த நாலாவது இதழ் தனது அழகினாலும், குணத்தினாலும் வாசகர்களைக் கவரக்கூடியதாக அமைந்திருக்கிறது.

‘நமது தமிழ்ப் பிரமுகர்கள்’ என்ற பகுதியும், புதிய தொடர்கதையும் இந்த இதழில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘நாலுபேர் சொல்வது’ என்ற இன்றொரு புதிய அம்சமும் வாசகர்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது. இந்தப் பகுதிக்கு, வாசகர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை அவசியம் எழுத வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

‘மிகவும் உயர்தரமானவை’ என்று மதிப்பிடக்கூடிய இரண்டு கவிதைகளையும் உள்ளே பார்க்கலாம். வந்தனம், உள்ளே போய் வாருங்கள் ! (உள்ளேயே நின்று விடப் போகிறீர்கள்; ஜாக்கிரதை !)

முன்று பரிசுகள் :

ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்காக நாம் ஏற்படுத்திய ‘சிறுகதைப் போட்டி’யில் அநேக நண்பர்கள் உற்சாகத்தோடு கலந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். முடிவு தேதி 5-8-46; விருப்பமானவர்கள் அதுவரை எழுதலாம்.

‘மறுமலர்ச்சி’யில் படிக்கும் கதைகள்— அவற்றிலுள்ள பெயர்கள், எதையாவது நினைவென்று நீங்கள் நம்பிவிடப்போகிறீர்கள்! அவையெல்லாம் திறமையான கற்பனைகள் தானென்பதை முதலிலேயே தெரிவித்துவிடுகிறோம்.

— ஆசிரியர்கள்.

மு ஸ் பா த் தி !

ஆடி 10-ல் ஆசிரியர் தினம் நடந்ததல்லவா நாடேங்கும்? எனக்கு அதுவும் ஒரு முஸ்பாத்தி போலத்தான் முதலில் தோன்றிற்று. 'சாது'வாய், 'நல்ல பிள்ளை'களாய் நடந்துவந்த நமது உபாத்தியாயர்கள் 'வேலை நிறுத்தம் செய்வோம்!' என்று தலை நிமிர்ந்த எழுவது ஒரு முஸ்பாத்தியான சங்கதிதானே? சரியாகக் கவனித்துப் பார்த்தால் இது வெறும் முஸ்பாத்தியல்ல; காரசாரமான விஷயமென்று தெரிகிறது. 'வயிற்றுப்பிழைப்பு' விஷயமல்லவா? சபாஷ்! உரிமைப் போராட்டம் நடக்கட்டும்!

'அடிமையாக நாங்கள் என்றும் படியில் அஞ்சி வாழ்வோ? அவர்கள் ஆள நாங்கள் என்ன ஆண்மையற்று மாழ்வோ?'

'யாழ்ப்பாணத்து டம்பாச்சாரிப் பத்திரிகை'யின் களவாணித் தனத்தை அம்பலத்துக்குக் கொண்டுவந்து சந்தி சிரிக்கப்பண்ணுகிறேன்—என்று ஒரு தென்னிந்திய 'மாதமிருமுறை' கொஞ்சநாட்களுக்கு முன் ஒரு விளாக விளாசிற்று! அதன் எதிரொலி சென்ற வாரம் சன்கைத்திலிருந்து கேட்டது. 'ஊழியனின் உழறல்!' என்று அந்த 'யாழ்ப்பாணத்துப் பத்திரிகை' குழறுகிறது! நமது அன்பார்ந்த சகோதரப் பத்திரிகைகள் இப்படி அடிபிடிப்படுவது நன்றாயில்லை; இது அழகல்ல' என்று வழக்கம்போல நாம் சமாதானம் பேசாமல், உண்மையை எழுதிவிடுவோமே! இப்படி இரண்டு நண்பர்கள் சந்தியிலும் பாதையிலும் மோதுப்படுவது நமக்கெல்லாம் முஸ்பாத்தியான விஷயம். கலகம் பிறந்தால் நியாயம் பிறக்குமல்லவா? ஆகையால் கலகம் 'வாழ்க!'

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிக் 'காணிவ'லில், 'எல்.கே.எஸ்.' லெப்பை பிறதே'லின் கடைப்பக்கமாக ஒரு இளம் ஜோடி,—கணவனும் மனைவியுமாக வந்தார்கள். மனைவியின் பார்வை 'ஜோலிக்கும் வைர'ங்களில் ஈடுபட, கணவனின் பார்வை வேறு எங்கோ சென்றது. அங்கே.....

சுருள் சுருளான மயிர் காற்றிலே சிலுசிலுக்க, சருகை போட்ட புடவை 'லை'றிலே மினுமினுக்க, ஒரு ஒயில் உருவம் மயில் போலப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

கணவனிடம் ஏதோ கேட்க தலைநிமிர்ந்த மனைவி, அவன் பார்வை சென்ற இடத்தைக் கவனித்தாள். அடுத்த நிமிஷம் முகம் கறுக்க, "யார் அது?" என்று கேட்டாள், கணவனை. மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டான் கணவன். உடனேயே சமாளித்துக் கொண்டான், அப்புத்திசாவி, "பார்த்தாயா, பிசாசு மாதிரிப் போகிறது!" என்றான்.

மனைவியின் மனம் குளிர்ந்தது; முகம் மலர்ந்தது!

படித்துப் பார்த்து

தமிழ் முரசு:

மாதம் ஒரு புத்தகம்' பதிப்பாளியார்: ம. பொ. சிவஞான கிராமணியார். விலை அணை 4. யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்குமிடம்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை.

'முரசு கொட்டித் தமிழ் முழங்க முன்னணிக்குச் செல்லுவோம்' என்று ஒலி எழுப்பி வந்திருக்கும் 'தமிழ் முரசின் இரண்டாவது புத்தகம் நமது பார்வைக்கு வந்தது. நாமக்கல் ராமலிங்கம்பிள்ளை, ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை முதலாகப் பல அறிஞர்களின் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் இதில் இருக்கின்றன. மு. அருணாசலம் எழுதியுள்ள 'புதுமைத் தமிழ்' என்ற கட்டுரையும், பதிப்பாளியரின் 'தமிழருக்குச் சுயநிர்ணயம்' என்ற கட்டுரையும் அவசியம் படித்துப் பார்க்கவேண்டியவை.

தொற்று நோய்கள்:

ஆசிரியர்: செ. கந்தையா. கிடைக்குமிடம்: தலைமை ஆசிரியர், அரசினர் பாடசாலை, ஆனையிறவு. விலை ச. 25.

தமிழாசிரியர்களின் ஆதரவை நாடி இச்சிறு நூலை அவர்களுக்குச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார், நூலாசிரியர். நல்ல நோக்கத்துடன் வெளிவந்திருக்கும் இப் பிரசுரத்தை, தமிழாசிரியர்கள்

மாத்திரமல்ல, எல்லாத் தமிழர்களிடமே ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

சுதிர்காமத் திருப்புகழ்:

இந்து கலாபிவிருத்திச் சங்க இலவச வெளியீடு, தபாலில் பெற விரும்புவோர் 3 சத முத்திரை அணுப்பிலால் கிடைக்கும். கிடைக்குமிடம்: இந்துகலாபிவிருத்திச் சங்கம், 175, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

அருணகிரிநாத சுவாமிகள் அருளிச்செய்த இத் திருப்புகழ், குகனடியார்களுக்கு நல்விருந்தாகும். அந்த விருந்தும் இலவசமாகவே கிடைக்கும்போது விட்டுவிடலாமா?

கல்வி:

மாதப் பத்திரிகை. ஆசிரியர்: S. கோபாலகிருஷ்ணன். யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்குமிடம்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை.

பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கும், முக்கியமாக மாணவர்களுக்கும் பிரயோசனமுள்ளது, இக் கல்வி. சிறுவர்களுக்கு மிகவும் பிரயோசனமாகக் கூடிய 'சொல் பயிற்சி' 'ஐலக் கணக்கு' 'படம்போடத் தெரியுமா?' முதலிய பகுதிகளை மிகவும் கவர்ச்சியான முறையில் தொடர்ந்து வெளியிடுகிறார்கள். சிறுவர்கள் உற்சாகத்தோடு படித்துப் பயன்பெறக்கூடியது

த. தம்பித்துரை,

—: நியூஸ் ஏஜண்ட்: —
பெரியகடை & கச்சேரியடி,
யாழ்ப்பாணம்.

இங்கே: 'மறுமலர்ச்சி' உட்பட சகலவிதமான பத்திரிகைகளும், புத்தம் புதிய புத்தகங்களும் எப்போதும் கிடைக்கும்.

ஏட்டுப் புலவர்சொலுக் கேட்டா அழகுடனே
 நாட்டுப் புறத்துறையும் நஞ்சை வயல்களிலும்
 இச்சையுடன் வானுலகை எட்டிப் பிடிக்கமலை
 மச்சினிலே கைநீட்டும் மல்லிகைப்பூங் காவினிலும்
 சுத்தத் தேளிவில்லார் சிந்தனையைப் போல்வீணை
 சுத்திக் குதிக்கின்ற கடலின் கரைகளிலும்

இன்னல் மறந்துலகம் இன்பத் துயில்புரியும்
 கன்னங் கருக்கிருளில் கண்சிமிட்டும் மீனொளியில்
 சந்தனமும் பாடகமும் சாந்தியுடன் சேர்ந்தவேளி
 தந்துதவ வானுலகும் தண்மதியின் வெண்ணிலவில்
 வெய்யில் கதிர்க்கரங்கள் வீசி நடைநடந்து
 வையத் திருள்அகற்ற வந்தொளிரும் வெஞ்சுடரில்

பெண்ணுலகில் பேரழகி பிரியா தவளான
 எண்ணமெனும் என்னுடைய இல்லாள் தொடர்ந்துவர
 கள்ளமிலா நெஞ்சுடனே சுத்திக் குதித்தாசைப்
 பிள்ளைஅவள் கைப்பற்றிப் பின்னே நடந்துவர
 வேண்டியபோ துள்ளுணர்ச்சி தூண்டியவா நெல்லாம்என்
 நீண்டமதிக் கோலுடனே நித்தம் உலாவிடுவேன்.

‘நாலுபேர்’ சொல்வது!

வாசகர்களுக்கு மிகவும் உற்சாகத் தரக்கூடிய ‘நாலுபேர் சொல்வது’ என்ற பகுதியை அடுத்த இதழிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறோம். ‘நாலுபே’ருடைய அபிப்பிராயத்துக்கு நடமிடையே எவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கிறதென்பது தெரிந்ததுதானே! நாமும் சில விஷயங்களில் நாலுபேருடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிடப்போகிறோம். ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைக் குறித்து அபிப்பிராயங்கள் வரும். இந்த இதழில் ‘காதல் எது?’ என்ற விஷயத்தை ‘ராஜா’ ஆரம்பித்து வைக்கிறார். இதை வைத்துக்கொண்டோ, அல்லது தனிப்பட்ட முறையில் ‘புதிதாகவோ நீங்கள் ‘காதல் எது?’ என்பதைக் குறித்து எழுதி அனுப்பலாம்; ஆனால், ‘மறுமலர்ச்சி’ யில் அரைப் பக்கத்துக்கு மேற்படக்கூடாது. வரும் அபிப்பிராயங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாலுபேருடைய விஷயங்கள் பிரசுரிக்கப்படும்.

காதல் எது?

காதல் என்பது வெறுங் கட்டுக் கதையல்ல. புராணங்கள் சொல்வது போல், அது கடவுள் தன்மை பெற்றதாய் நமக்கெல்லாம் கிட்டாத ஒரு வரப்பிரசாதமுமல்ல.

இரண்டு ஆண்களுக்கிடையே உயிருக்குயிரான, ஆழமான ‘நட்பு’ இருக்கக்கூடுமென்று ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா? அதே விதமான ஒரு உணர்ச்சி ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையில் ஏற்படுமானால், அதைத்தான் நான் ‘காதல்’ என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

காதலுக்கும் கல்யாணத்துக்கும் கட்டாயமான சம்பந்தம் ஏதும் இல்லை. கல்யாணம் செய்துகொள்ளாததாலேயே ஒருபோதும் காதல் அழிந்து விடுவதில்லை.

கல்யாணமாகிவிட்ட சில ஆண்கள் வேறு குமாரிகளைக் காதலிக்கிறார்கள்; வேறு சில ஆண்களோ, கல்யாணமான ‘பரஸ்திரீ’களையே காதலிக்கிறார்கள்! அநேகமாக இவை முற்றும் வெறுங் காமக்கூத்துகள்தான். ஆனாலும் கிருஷ்ணனையும் ராதாவையும் போல ஆயிரத்துக்கொரு ‘உண்மைக் காதல்’ இப்படி நிகழலாம்!

கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்காகவோ, அல்லது வேறு இன்ப சுகங்களைக் கருதியோ காதலிப்பது காதலல்ல.

எந்த இன்பத்தையும் தியாகம் செய்வதற்கு எது மனத் தைரியத்தைக் கொடுக்கிறதோ அதுதான் காதல்!

-ராஜா.

உணர்ச்சி ஓட்டம்

சென்ற சித்திரை மாதத்தில் வெளியான மறுமலர்ச்சியில் என்னுடைய “இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை” என்ற சிறுகதை வெளியாகியிருந்தது. அந்தக்கதையை வெகுவாகப் பாராட்டி அநேக நண்பர்கள் எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தார்கள். பல நண்பர்கள் தங்களுடைய வாழ்வில் கிட்டத்தட்ட அத்தகைய சம்பவங்கள் நடந்திருப்பதாகவும், எனக்கு அந்தச் சம்பவம் எப்படியோ தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்று சந்தேகிப்பதாகவும் எழுதியிருந்தார்கள். அவர்கள் சந்தேகத்தில் சிறிது உண்மையிருக்கிற தென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அவர்களுடைய வாழ்வில் ‘கிட்டத்தட்ட’ அதேமாதிரிச் சம்பவம் நடந்திருக்கலாம். ஆனால், என்னுடைய வாழ்வில் இரண்டு வருடங்களின் முன்னால் இந்தச் சம்பவம் அப்படி அப்படியே நடந்திருந்தது! அதனால்தான் போலும் அந்தக் கதை சிறந்த உணர்ச்சியோடு இருப்பதாகப் பாராட்டப்பட்டது.

எனக்கு வந்த கடிதங்களில் ஒன்று ஒரு பெண்ணினால் எழுதப்பட்டது. அந்தக் கதையில் எந்தப் பெண்ணுடைய பெயரைப் ‘பார்வதி’ என்று மாற்றி எழுதியிருந்தேனோ, அந்தப் பெண்ணை கடிதத்தை எழுதியிருந்தாள். ‘இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை’ என்ற கதையைத் தொடர்ந்து இந்த ‘உணர்ச்சி ஓட்ட’ச் சங்கலி

வரதர்

நீளுவதற்கு அவளுடைய கடிதமே காரணமாயிற்று. அவளுடைய உண்மைப் பெயரை வெளியிடுவது அழகல்லவாதலால் ‘பார்வதி’ என்ற பெயரையே வைத்துக்கொள்கிறேன்.

பார்வதியின் கடிதம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. பெண் உள்ளத்தை நன்றாக அறிந்து எழுதுவதில் நான் மிகவும் கெட்டிக் காரன் என்று பல வாசகர்கள் எழுதியிருந்தார்கள். ஆனால் அது அவ்வளவு தூரம் உண்மையல்லவென்று தெரிந்தது. பார்வ

தியிடம் நான் கடைசியில் நடந்துகொண்ட விதம் என் உள்ளத்தை மிகவும் புண்ணாக்கி, அழியாத வடுவை உண்டாக்கியிருந்தது. ஆனால் இந்தக் கடிதத்தில் தெரிந்தது போல, அவளுடைய உணர்ச்சிப்போக்கை அப்போதே தெரிந்திருந்தேனான் என மனதில் இத்தகைய வடு ஏற்பட்டிராது.

‘மதிப்புடன் கொலு வீற்றிருந்த ஒரு பெண்ணின் இதய சிம்மாசனத்திலிருந்து சாக்கடையில்லல்லவா குதித்துவிட்டேன்?’— என்று அந்தக் கதையில் எழுதியிருந்தேன். என்னுடைய அந்த அபிப்பிராயம் எவ்வளவு பிழையான தென்பதை இதோ, இந்தக் கடிதம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. பார்வதியின் இதய சிம்மாசனத்திலிருந்து நான் சாக்கடையில் குதித்துவிட்டதாக எண்ணினேன்; ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! நான் இன்னமும் அங்கே கம்பீரமாக இருக்கிறேன்! நான் இப்படி எழுதுவதெல்லாம் பார்வதியின் இந்தக் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தால்தான் தெரியவரும்.

பார்வதியின் கடிதம்

அன்பார்ந்த.....,

உங்களை எப்படி அழைப்பதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால், நீங்கள் என் அன்புக்குரியவர் என்பதில் சந்தேகமில்லையல்லவா? அதனால்தான் ‘அன்பார்ந்த.....’ என்று பாதியில் நிறுத்திக்கொண்டேன். மன்னிக்கவேண்டும்.

நீங்கள் எழுதிய ‘இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை’ என்ற கதையை வாசித்தேன். இரண்டு வருடங்களின் முன்னால் நடந்த அச்சம்பவத்தை நீங்கள் இன்னும் நன்றாக ஞாபகம் வைத்திருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் மாத்திரமல்ல, நானுந்தான் அச்சம்பவத்தின் ஒவ்வொரு அசைவையும் உள்ளத்திலே அடைத்துவைத்திருக்கிறேன்.....

அந்தக் கதை என் உள்ளத்தை வெகுதூரம் கிளறிவிட்டது. —எத்தனையோ பல விஷயங்கள் எழுதவேண்டும்போலிருக்கிறது. எதை எழுதுவது, எப்படி எழுதுவது என்று தெரியாமல் திகைக்கிறேன். உங்களைப்போல நானும் ஒரு எழுத்தாளராக இருந்தால்தான் முடியும் போலிருக்கிறது.....

ஏதோ இயன்ற வரையில் எழுதுகிறேன். என் உள்ளம் குழறிக்கொதிக்கிறது. அந்தக் கதையில் நீங்கள் உண்மையான சம்பவங்களை, உங்கள் மன எண்ணங்களை அப்படி அப்படியே எழுதியிருக்கிறீர்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் கவனித்துச் சிந்தித்துப் பார்க்கப் பார்க்க, உங்கள் மீது தீராத ஆத்திரம் உண்டாகிறது. நீங்கள் என்மீது காதல் கொண்டீர்கள். ஆனால் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும் தைரியம் உங்களுக்கு இல்லை! நீங்கள் உண்மையைக் கூறி விட்டு, என்னை மறந்திருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால், ஒருசமயம் உங்களையும் நான் மறந்திருக்கமுடியுமென நம்புகிறேன். ஆனால், நீங்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே, என் உள்ளத்தில் காதல் தீயை தூண்டித் தூண்டி எரிய விட்டிருக்கிறீர்கள்! 'அது தடுக்க முடியாத மனக்கிளர்ச்சி' என்று நீங்கள் எழுதியிருப்பதை ஓரளவுக்கு ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் எனக்குக் கல்யாணம் ஆனதன் பிறகு, என் என்னுடைய உள்ளத்தைக் குத்திக் கிளறி வேடிக்கை பார்க்கத் துணிந்தீர்கள்? நீங்கள் என்னையே விவாகம் செய்ய நம்பியிருந்தவரைப் போலல்லவா, நடித்தீர்கள்? உங்கள் நடிப்பை வெகுதூரம் நான் நம்பினேன்; அதனால்தான் நான் உங்கள் முன் தலைகுனிய நேர்ந்தது; அதனால்தான் நீங்கள் என்னை நெருங்கி வந்தபோது நான் மின்னலைப்போல் மறைந்துவிட நேர்ந்தது!

நீங்கள் மனம் விட்டு உண்மையை எழுதியபிறகு, நானும் இவைகளை எழுதுவதில் தவறில்லை. நீங்கள் என்னை நெருங்கி வந்த போது நான் ஓடிவிட்ட விஷயம் உங்கள் மனதை மிகவும் புண்படுத்தியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. உங்களுடைய கர்ண கரோமான வார்த்தைகளைக் கேட்கமுடியாமல் நான் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தேன். உங்களை நானே காதலில் ஏமாற்றிவிட்டதாக நம்பினேன். உங்கள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் வெட்கமும் பயமும் அடைந்தேன். ஒருசமயம் நீங்கள் என்னைத் தொட்டிருந்தால் நான் பயத்தினால், கூச்சலிட்டு மூர்ச்சையாகியிருப்பேன். அந்த நேரத்தில் நடந்த விதத்தை நினைத்துப் பார்த்தால், இப்போதும் என் ரோமம் சிலிரிக்கிறது.....

ஆனால் உண்மை தெரிந்திருந்தால்,—உங்களை நான் ஏமாற்றவில்லை, நீங்கள்தான் என்னை விவாகம் செய்யமுடியாத நிலைமையில் இருந்தீர்கள் என்ற உண்மை தெரிந்திருந்தால்.....நான் ஓடியிருக்கமாட்டேனென்றே நினைக்கிறேன்.....

உங்கள் கதை, என் உள்ளத்தில் பெரும் ஆத்திரத்தை மூட்டி விட்டதென்பது உண்மையானாலும், ஒரு விஷயம் எனக்கு மிகுந்த ஆறுதலை அளித்துவிட்டது. 'உங்களை நான் ஏமாற்றவில்லை'—

என்ற ஒரே ஒரு உண்மை என் உள்ளத்துக்குச் சாந்தியளிக்கிறது. தவறு செய்தது நான்ல்ல; நீங்கள் தான்' என்பது தெரிந்த உடனே, உங்களைப் பார்க்கவும் பேசவும் ஒரு ஆவல் தோன்றிற்று. அந்த ஆவலேதான் இந்தக் கடிதம் எழுதுவதற்கும் தைரியமளித்தது.

இந்தக் கடிதத்திலேயே என்னால் எல்லாம் எழுதிவிட முடியவில்லை. உங்களிடம் தெரிவிப்பதற்கு எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருப்பதுபோல் தெரிகிறது. இந்தக் கடிதத்துடன் என்னுடைய விலாசமும் அனுப்பியிருக்கிறேன். ஒருமுறை நீங்கள் என்னுடைய வீட்டுக்கு வந்தால் மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கு எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன. இன்று புதன்கிழமை; சனிக்கிழமை மத்தியானத்துக்குப்பிறகு, — அநேகமாக இரவு வெகுநேரம் வரை நான் தனியாகவே இருப்பேன்.

உங்களைச் சந்திப்பதற்கு மிகவும் ஆவலோடிருக்கிறேன். இரண்டு வருடங்களின் பின்பும் என்னை நீங்கள் மறக்காமலிருக்கிறீர்கள் என்ற எண்ணம் என் ஆவலைத் தூண்டிவிடுகிறது. காதலின் தோல்விக்கு நான் குற்றவாளியல்ல என்ற விஷயம் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்றேன் இதுதத்தைப் பொங்க வைக்கிறது.

புதுயுக இலக்கியத்தின்
பிரதிநிதி

‘கிராம ஊழியன்’

— மாதம் இருமுறை —

தமிழ் மறுமலர்ச்சி இலக்கியப் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்:

வல்லிக்கண்ணன்

ஆங்கில மாதம் 1, 16-ம் தேதிகளில் வெளிவரும்

தனிப்பிரதி விலை அணா 4

வருட சந்தா ரூபா 6.

‘கிராம ஊழியன்’

துறையூர்

*

திருச்சி ஜில்லா.

கடைசியில் உங்களை ஒரு விஷயங் கேட்டுக்கொள்கிறேன், 'கல்பாணமான ஒரு பெண் இத்தகைய கடிதத்தை எழுதியது தவறானது' என நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். என் மனமும் அதை நினைத்தது. ஆனால் எனது நிலைமையை நீங்கள் நன்கு கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமானால், நான் குற்றமற்றவள் என்பதை உணர்வீர்கள். இன்னும், சனிக்கிழமை நீங்கள் இவ்விடம் வருவீர்களானால், என்னைக் குறை கூற முடியாமல் திரும்பிச் செல்வீர்கள் என்பது நிச்சயம். சமீபத்தில் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில் படித்த வாக்கியம் ஞாபகம் வருகிறது: "அன்புப் பெருக்கால் மனம் அதிக வேதனையடைகிறது; அன்பினாலேயே மனம் அசுத்தமும் அடைந்துவிடுகிறது".

இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள உண்மையை நான் நன்றாக உணருகிறேன். நான் குற்றமற்றவள். யாருக்கும் தவறு செய்யவில்லை. நான் துரோகியமல்ல.....

அன்பின்மேல் ஆணை! நீங்கள் என்னைச் சந்தியுங்கள். வரும் போது மறந்துபோகாமல் இக்கடிதத்தையும் என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுங்கள்! அன்பின் வந்தனம்.

— பார்வதி.

ஓடி கடிதம் எனது உள்ளத்தின் உணர்ச்சி ஒட்டத்தை வேறு ஏதோ ஒரு பாதையில் திருப்பிவிட்டது. எனது மனநிலை முற்றாக மாறிவிட்டது. ஹிருதயத்தில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்த வடு திடீரென மறைந்துவிட்டது. என்னும் அப்படி ஒன்று இன்னும் இருப்பதுபோல இடையிடையே மனம் நினைத்தது. ஆழமாகப்பட்ட வடு ஆதலால் அது மறைந்துபோயுங் கூட அதன் உணர்ச்சி நினைவு திடீரென மறைந்துவிடவில்லை.

பார்வதியின் இதய உணர்ச்சிகளைப் பற்றி நான் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம் தவறான தென்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்; ஆனால், இப்போதுங் கூட அவள் இதயத்தை என்னால் சரியாக உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை.

'நான் குற்றமற்றவள்' என்று எழுதியிருக்கிறாள். ஆனால் அது உண்மையானதா? விவாகமாக இரண்டு வருடங்களின் பின்பும் எனக்கு தன் இதயத்திலே இடம் கொடுத்திருப்பவள் குற்றமற்றவள்தானா?

கடிதத்தில் காணப்பட்ட பல விஷயங்களின் ஆழமான அர்த்தத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியாமல் நான் திகைத்தேன்.

‘நீங்கள் தான் என்னை விவாகம் செய்யமுடியாத நிலைமையிலிருந்தீர்கள் என்ற உண்மை தெரிந்திருந்தால்.....நான் ஒடியிருக்கமாட்டேனென்றே நம்புகிறேன்.....’ —என்று எழுதியிருக்கிறாளே என்ன அர்த்தத்தோடு இதை எழுதினாள் ?

உண்மை தெரிந்திருந்தால், வெறிகொண்ட என் அணைப்பிலே கிடந்து உடுகள் சிவந்துபோகும்படி முத்தங்களைப் பெற்றிருப்பாளா?இப்போது எதற்கு இதை எழுதுகிறாள்? அவள் மனம் இன்னமும்.....

ஆனால், கடைசியில், “அன்பினாலேயே மனம் அசுத்தமும் அடைந்துவிடுகிறது.....நான் யாருக்கும் தவறு செய்யவும் இல்லை, நான் துரோகியுமல்ல” —என்று எழுதியது எதனால்?

அவள் குறிப்பிட்டபடி அவளைப் போய்ப் பார்த்துப் பேசினால்தான் இந்தச் சிக்கல்களுக்கு விடை காணலாம். ஆனால்,.....அவளைப் பார்க்கப் போகலாமா? போவதில் தவறென்றும் இல்லையா? காதல் வெறியிலே போதை ஏறி அவள் இருக்கக்கூடுமானால், அவளை நான் பார்க்கப் போவது என் மனைவிக் குத் துரோகம் செய்வதாகும். அவளையும் துரோகியாக்கும்.ஓ! அவள் தானே துரோகியல்லவாம்?பின் எதற்காக என் வரவை விரும்புகிறாள்? பதிலுக்குப் பதில் என் தவறுகளை எடுத்துக் காட்டி, என் உள்ளத்தைக் குத்திக் கிளறிவிடவா?.....அப்படியானால், நான் போகவே கூடாது.

இரண்டு நாட்கள் எப்படியோ கழிந்துவிட்டன. இன்று வெள்ளிக்கிழமை. இந்த இரண்டு நாளிலும் என் உள்ளம் பட்ட பாட்டை வர்ணிப்பதற்குத் தமிழ் மொழியில் கூட வார்த்தைகள் இல்லை! காதல் வெறி பிடித்தவர்கள் சில சமயங்களில் தம் மனதில் நிம்மதியை வருவிக்கலாம்; ஆனால், இத்தகைய சிக்கல்களிலே கொளுவிக்கொண்டு திக்குமுக்காடும் உள்ளத்துக்கு நிம்மதி ஏது? இந்த இரண்டு நாட்களிலும் என் நிலைமையைக் கண்டு எனது அருமை மனைவி மிகவும் கவலைப்படுகிறாள். அவள் பரிதாபகரமாக என்னைப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும், பார்வையின் வீட்டுக்குப் போகக்கூடாது’ என்ற தீர்மானம் வலியுறும். ஆனால் அடுத்த நிமிஷமே மனம் அங்கலாய்க்கும்.

‘போ! போய் அவளைப் பார்! உன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களை அவள்தான் அறுத்தெறிவாள்!’ —என்று ஏதோ ஒரு சக்தி என்னைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டேயிருந்தது. இதுமாத் திரமல்ல; இன்னும் ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி—வெளியிலே சொல்ல முடியாத ஒரு உணர்ச்சி—அதுவும் சேர்ந்துதான் என்னைத் தள்ளுகிறதுபோலும்!

—தொடரும்

மனையும் மனைவியும்

தமிழில் தருபவர்: ரா. க.

மன எழுச்சிகள் ஒழுங்கு படுத்தப்படுவதாலேயே சிருஷ்டி சக்தி செம்மையான உருவத்தைப் பெறுகின்றது. வாழ்க்கையை ரம்மியமாக்குவதற்கேற்ற, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சக்திகள் பெண்ணில் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

ஆயின், தேக அமைப்புகள் தான் வித்தியாசமின்றி, மன வளர்ச்சியில் மனிதனைப்போலவே தான் இருப்பேனென்று பெண் நம்ப ஆரம்பித்துவிட்டால், அதாவது உலகமே எண்ணத்தில் ஒரு ஆண் தன்மையைப் பெற்றுவிட்டால், எல்லாம் சூன்யத்தில் வந்து தான் முடியும். வாழ்க்கையின் உண்மையும், அழகும், ஒரேவிதமான தன்மையில்லாமல், ஒன்றுக்கொன்று இசைவான தன்மையிலேயே தங்கியிருக்கின்றன. ஆணும் பெண்ணும் ஒருவிதமாகவே அமைக்கப்பட்டால், ஆதாமைப்போலவே ஏவாளும்படைக்கப்பட்டிருந்தால், சகிக்க முடியாத தேவைக்கு மிஞ்சிய ஒரு கருமமாய் முடிந்திருக்கும்.

எப்படியாயினும், மேல்நாட்டில் ஆண்களிலும் தாங்கள் வித்தியாசப்படவில்லையென்று கூறும் பெண்கள் தொகை கூடி வருகிறது. முரண்பட்ட இந்த நியாயம் அலட்சியஞ் செய்யக்கூடியதல்ல. இயற்கை நியதிக்கு எதிராக நடக்

கும் இப்புரட்சி இருபகுதியாருக்கும் நன்மையளிக்காது. அன்பு எங்ஙனம் தொழிற்படினும், அன்புடையோரைப் பிணைக்குந் தன்மையது. குழந்தைகளிடத்தில் தாய்மாருக்குண்டாகும் அன்பானது, அவர்களை விடுகளுடன் சேர்த்து வைத்துவிடுகிறது தேவை பொல்லாதது. சில சந்தர்ப்பங்களால் இயல்பான வேறுமைகளை இன்னும் வளர்த்து, அனேக ஏற்றத்தாழ்வுகளை வளர்த்துவிடுகின்றது. தேக, மனோசம்பந்தமான பொறுப்புகள் பெண்ணுக்கு அதிகமாகையாலும் ஆணுக்கு இயல்பாக அவை குறைவாகையாலும், வீட்டுப் பொறுப்பு அவளுக்கேயாகிறது. சதிபதிகளின் அந்நியோன்றிய வாழ்க்கையில் சமத்துவமில்லாமையால், வாழ்க்கையில் தாங்க முடியாத அனேக கஷ்டங்களுக்குப் பெண் ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது. தனது வசதியினங்களைக் குறைக்க எண்ணுவதால் தன்னையும் வீட்டையும் ஆணின் சகபோகத்துக்குரிமையாக்குகிறாள். அவளின் பெலவீனங்களுக்காக இரங்கித் தன்னைக் குறைத்து யோசித்தும், உயர்ந்த லட்சியங்களுக்காக உயர்த்திக் காட்டியும், தன்னை ஒழுங்கு செய்துவிட்டாள். இவ்வித நிலைமை இயற்கை வழி வந்தாலும் காரியமில்லை, வலோற்கார முறையில் வளர்ச்சி பெறும்

போது உண்மையான முன்னேற்றத்தைக் குறைத்துக் கொண்டே போய்விடுகிறது. ஆண்கள் ஆத்மீகஞானம் பெற முயன்ற காலங்களில் பெண்கள் தடையென எண்ணப்பட்டு வெறுக்கப்பட்டனர். பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த நிலை மனிதனின் இயற்கையைப் பெலவீனப்படுத்தி விட்டது. சுயாதீனம், தடைபட்ட இடத்தில் தடையை விதித்தவரும் பெலவீனப்படுவது இயல்பேயாம்.

குடும்பம் சுவர்ச்சியாக இருக்குமளவும் மனிதன் பெண்ணைக் குறைத்துப் பார்த்தானில்லை. காலஞ் செல்லச் செல்ல, வேறு உலகப் பொருள்களில் சுவர்ச்சி கூடிவர, வீட்டுக்குரிமையான, மையக் சுவர்ச்சி குறையத் தொடங்கியது. சமூக வாழ்க்கையில் வரண்ட பகுதி பரவி வருகிறது. அன்பால் பிணைக்கப்பட்ட இல்லங்களும், அங்குள்ள சுகங்களும் மறைய, வேறு சுகபோகங்கள் இடம் பெறுகின்றன. இல்லங்களுக்குப் பதில் ஹோட்டல்களும், இன்பத்தையும் ஆறுதலையும் கொடுப்பதற்கு நாய்கள், குதிரைகள், சுங்கான், சீட்டாட்டங்கள், வேட்டை ஆகியனவும் முனைந்து விட்டன. பெண் தனது வாழ்க்கையை, ஆணின் வாழ்க்கையிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்க்காததால், தான்கஷ்டப்படுவதையே காட்டுகிறாள். மனிதனுடன் சுயாதீனமாகச் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளாத குற்றத்துக்காகப் பெரிதும் வருந்துகிறாள்.

எங்கள் சமூகம் தொடங்கிய நாள் முதலாகப் பெண்கள் வீட்டுக்கு இன்பங் கொடுப்பவர்களாகவேயிருந்தனர். அழகு, ஆற்றல் என்பவற்றால் அடிமை நிலையிலிருந்து உயர்ந்த அன்பு நிலையை அடையலாம். சமூகத்தை அழகுபடுத்துகிறவர்கள்தான் பெண்கள். கட்டுப்பாட்டில் அழகு வளர இடமில்லை. ஆண், பெண் உறவில் இருக்கும் அனேக கட்டுப்பாடுகளும், சட்டங்களும், அநாகரீக காலத்தின் சின்னங்களாகக் காட்சி கொடுக்கின்றன. பெற்றோர், பிள்ளைகள்; கணவர், மனைவிகள்; எஜமானர், அடிமைகள்; குருமார், சிஷ்யர்கள் என்ற மனித உறவுகளில் ஒரு ஏகபோக ஆதிக்கம், முரட்டுப் பெருமையுடன் தலைகாட்டி நிற்கிறதல்லவா? பெண்ணின் பொருள் நிலைக்குறைவால் ஆண், பெண் இணைப்பிலும் இது இன்னும் நிலையாயிருக்கிறது. பணத்தால் ஏற்படும் இந்த வித்தியாசம் எங்களுக்கு எவ்வளவு இழிவைக் கொடுக்கிறது! தேசபலம், பணம் என்பவற்றின் வல்லமை உடன் பலன் கொடுக்குந் தன்மையதுதான். இலட்சியத்தின்மேல் நாட்டங் கொண்டு சக்திபெறப் பொறுமை வேண்டும். எங்கள் இந்தியப் பெண்களில், இந்த லட்சிய நாட்டம், தெய்வீகக்காதல் உண்டாகும் பக்தி, அழியாது நிலவி வருகிறது. இந்தியாவில் இந்த உண்மைப் பெண்மையைக் "காதல்" என்கின்றனர். தெய்வீகக் காதலைப் புகழ்வது மாத்திரமல்ல "தேவி" என வணக்கமும் செய்

து வருகின்றனர். இந்நாட்டில் "பராசக்தி" யாகவே பெண்களைக் காண்கிறோம். தன் கடமையை உணர்ந்த சிழ்நாடுகளின் பெண், மனிதனுக்கு அறிவு கொடுப்பவளாகிறாள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் தியாகம் செய்வதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளைக் கண்டபடி கெடுப்பதால், தன் வாழ்க்கையை ஆக்கிக்கொள்ள முடியாமல் இறந்தவள்போல ஆகிறாள். மற்ற நாட்டுப் பெண்களைப்போல் இந்தியப் பெண் கஷ்டப்படுகிறாளெனினும் லட்சியத்தை நாடி வாழ்வதால் பெரும் சக்தியாகவே திகழ்கிறாள். அன்பால் யமனை வென்ற சாவித்திரி, தியாக வாழ்க்கையின் பிரதி பலகைத் தூய்மையான துக்க வாழ்க்கையையே பெற்ற சிதை எங்கள் பெண்கள் அறிந்த புராணகால உத்தமிகள். இந்த உலக வாழ்க்கையைச் செம்மையாக வாழ்வதிலேயே, தங்கள் கடமை, சமய வாழ்க்கை உண்டென்று பெண்கள் அறிவர். பணம் உண்டாக்குவது, அதிகாரம் வகிப்பது போன்றவை தங்கள் வேலையல்லவென்றும், மனித வாழ்க்கையை மேலான வாழ்க்கையாக்குவதே தமது கடமையென்றும், அவர்கள் அறிவார்கள்.

இந்த வாழ்க்கையில் அவர்களுக்குரிய இந்தக் கடமை உணர்ச்சி, நிலையற்ற வாழ்க்கையிலிருந்து உயர்த்தி, அவர்களது தியாகம், துக்கம் என்பனவற்றைக் கீர்த்தியின் சிகரமாக்குகிறது.

சமூகத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளில் உரிய இடங்களைப் பெற்று, மனித இயற்கையில் காக்குந்தெய்வமாக உரிமைகொண்ட பெண், வாழ்க்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பெண்ணாட்சியை நிறுவுகிறாள். உலகையந்திரம்போல நோக்கத் தொடங்கி, மனிதன் தன் தேவைகளைக் கூட்டி, சந்தோஷத்தைக் கலைத்துச் சுகத்திற்காகவென்று (ஒரு அற்ப சுகத்திற்காக) அன்பைத் தியாகம் செய்கிறான். தற்காலம் பொந்துகளிலிருந்து வெளிவந்து உலகில் ஆத்மீக ஆட்சியை ஸ்தாபித்து, நிலைநாட்டி நடத்தப் பெண்ணை உலகம் அறைகூவி அழைக்கிறது. 'பெண் அழகுக்கு மாத்திரம் உரிமையல்ல' என்று நினைவூட்டப்பட்டுவிட்டாள்; ஜீவசகம் போல, தேக சுகத்துக்கு மாத்திரம் அழகைக் கொடுப்பது உண்மையானது, மனதுக்கு மகிழ்ச்சியும், வாழ்க்கைக்குப் பூரணமும் கொடுப்பவளாக இருக்கிறாள்.

ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நூல்களைக் குறைந்தசெலவில் வாசிப்பதற்கு :

● எழுதுங்கள்: 'கலைவளர்ச்சிக் கழகம்'

C/o. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

பெரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.

‘ஊர்வசியோ, மேனகையோ..... எவன் பெண்ணையிருந்தாலென்ன, யார்தான் பார்க்கமாட்டார்கள்?.....’

‘சுப்பையரின் மகளை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறானே, இவனை என்னதான் செய்யக்கூடாது?’

சாயை

—முதற் கோணம்—

“அதோ பார்த்தாயா சோமு, காற்றிலே புடவைத் தலைப்புப் படபடக்க, கம்பீரமாக நடந்து போகிறாளே.....”

“அந்தப் ‘புலிவரிக் கோட்டு’ப் புடவைக்காரியா? - அவள் யார்?”

“அவள் யாராயிருந்தாலென்ன, அந்தப் புடவையைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஒரு ஞாபகம் வருகிறது”

“ஓ! இத்தகைய ‘ஞாபகங்கள்’ கேட்பதற்கு மிகவும் சுவையாயிருக்கும் சொல்லுங்கள்!”

“சுமரைக் கரைசேர்த்தால் கோடி புண்ணியமுண்டு என்று எதற்காகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களோ தெரியாது; ஆனால்,

பெண்களுக்காக ஏதோ பிரமாதமாக உழைத்துக் கொட்டி விடவேண்டுமென்பதல்ல,..... ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு ஒரு உதவியைச் செய்யும்போது, பாரதூரமான ஒரு காரியத்தைச் சாதித்து முடித்துவிட்டாற்போன்ற ஒரு இன்ப உணர்ச்சி-மனோதிருப்தி — ஏற்படத்தான் செய்கிறது..... அடட! இதல்ல நான் இப்பொழுதுசொல்லவேண்டியது; அது வேறு விஷயம்.

எவ்வளவோ சோதனைகளுக்கிடாக என் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திவைக்க வேண்டிய கஷ்டம் தினந்தினம் வந்துகொண்டேயிருந்தது. பறந்து திரிவதற்கென்று பிறந்த ஒன்றைக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதென்றால், கட்டுப்படுத்தி

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு வருஷம் வருஷம் பத்து மாதங்களுக்கு, இல்லாத உபத்திரவமெல்லாவற்றையும் அவளுக்கு உண்டு பண்ணச் செய்யும் கிரகஸ்தர்களிலும் பார்க்கப் பிரமச்சாரிகளே உண்மையாகப் பெண்களின் நன்மைக்காக உழைக்கிறார்கள் என்று எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை. அதனால் நானும் பிரமச்சாரியாகவே இருந்துவிடுவதென்று தீர்மானித்தேன்.

வதும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதும் ஆகிய இரண்டிற்குமே வேதனைதான்.

ஊர்வசியோ, மேனகையோ என்று சந்தேகப் படும்படியாக ‘மேக்கப்’ எல்லாம் பண்ணிக் கொண்டு, கண்களை ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றி, வீதிவழியே அங்குமிங்குமாக இடித்தெறிந்து கொண்டு திரியும் முன்னேற்றக்காரிகள் எவன் பெண்ணையிருந்தாலென்ன, யார்தான் பார்க்கமாட்

டார்கள்? பார்த்து என்னென்ன வெல்லாமோ ஏன் நினைக்கமாட்டார்கள்? தங்களை மற்றவர்கள் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதானே இந்த ஜோடினை போட்டுக்கொண்டு திரியும் சிங்காரிகளின் எண்ணமெல்லாம்! இல்லாவிட்டால், பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் இந்தத் தழுக்கு மினுக்குக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

தீபாவளித் தினமென்றுதான் நினைக்கிறேன்;.....ஆமாம், தீபாவளிக்கு முதல்நாள்தான். தையற்காரனிடம் கொடுத்த துணியைச் சட்டையாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகப் பெரியகடை வீதியாற் போய்க்கொண்டிருந்தேன். சமருக்கு ஆற்றாது தோற்று விழும் சண்டைக்காரனைப்போலப் பொழுது மங்கி விழுந்து மண்ணைக் கவ்விற்று. அரமபையர்களைப் போல அந்தரத்தில் நின்று மின்சார விளக்குகள் பல்லைக் காட்டத் தொடங்கின. நடமாடித் திரிந்த ஒரு புலிவரிக் கோட்டுப் புடவைக்குள் மறைந்திருந்த ஓயில் உருவமும் தன் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு, நான் சென்ற அதே தையற்காரனிடம் வந்து சேர்ந்தது.

‘நேரத்துக்குத் தைத்துத்தா முடியாதென்று வேளையோடு சொல்லியிருந்தால் நான் வேறெங்காவது கொடுத்துத் தைக்க ஒழுங்கு செய்திருப்பேனே; இதைன்ன இது, நாளைக்குத் தீபாவளியும் தினமுமாக.....’ என்று அவனோடு சற்று உறைப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

‘தைத்து முடிந்ததா?’ என்ற ஒரு மணிக் குரல் என்னையும் விலத்திக்கொண்டு தையற்காரனிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. சாதாரணமாக நான் அந்தப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்திருக்கமாட்டேன்; அது என் கொள்கைக்குப் பிழையானது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், ‘இல்லையே’ என்ற குறிப்புப் படரத் தையற்காரன் தன் முகத்தை ஏழமை தோன்றச் சுழித்துக்கொண்ட காட்சியைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது. நான் அதை அவதானிக்காததுபோலக் காட்டிக்கொள்வதற்காக ஏதாவது ஒருபுறமாகக் கண்களைத் திருப்பவேண்டியிருந்தது. அதற்கிடையில் அந்த மணிக் குரலைத் தொடர்ந்து, அதை அனுப்பிய உருவமும் என் கண் பார்வை சென்ற பாதையை வெட்டிக்கொண்டு வந்தது.

புலிவரிக் கோட்டுப் புடவை யொன்று நடமாடித் திரிகிறது, நமக்கென்ன என்று நான் அதைக் கவனியாமலே இருந்திருக்கலாம்; சந்தர்ப்பம் அதற்கு விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. மேலும், ஒரு மணித்தியாலத்துக்கிடையில் எப்படியாவது அந்தத் தையற் பிரமாவிடமிருந்து என் துணியைச் சட்டையாகப் படைப்பித்துக்கொள்ளவேண்டியபொறுப்பு என்மேற் கவிந்திருந்தது. அதை நான் அலட்சியம் செய்தால், அடுத்தநாள் வரவிருந்த தீபாவளியையே அலட்சியம்செய்யவேண்டியதுதான்.

‘இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் இருக்கிறது கடைசி பஸ்ஸுக்கு; அதற்கிடையில் எப்படியாவது என்சட்டையைத் தைத்துத்தான் தரவேண்டும், என்று கண்டிப்பாகச் சொன்னேன் தையற்காரனிடம், அந்தப் பெண்ணுருவம் வேறு பேச்சை ஆரம்பிப்பதற்குமுன்.

என் வார்த்தைகள் சற்றுக் கடினமானதாக இருந்தாலும், அதையெல்லாம் அவன் காதிற் போட்டுச் சுகித்துக்கொள்ளக் கற்றுக்கொண்டவன் என்பதை அவன் செய்கை பிரதிபலித்தது. அவசர அவசரமாக அவன் தைத்துக்கொண்டிருந்த பாசி உருப் பெற்ற சட்டையை ஒரு பக்கமாமாகத் தள்ளிவிட்டு, என் கதர்த்துணியை எடுத்துக் கத்தரித்துக் கொண்டே, ‘ஐந்து நிமிஷத்தில் தந்துவிடுகிறேனே’ என்று ஆறுதல் கூறினான் எனக்கு.

அவன் கையில் கிடந்து விளையாடிய கத்தரிக்கோல், அக் கதர்த்துணியின் எத்தனையோ கோடி நூல்களைக் கறித்துக் கறித்துக் கணப்பொழுதிலேயே துணியைத் துண்டுதுண்டாக்கி வைத்தது, சுதேச மக்களைப் பிரித்து வைக்கும் அந்ரிய அதிகாரிகளின் செயலைப்போல.

அவள் முகத்தில் ஒரு அதிருப்திக் குறிப்பு அலைபாய்ந்தது. எதிரே தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு வெள்ளை நெஞ்சக் கண்ணாடி, அதையெல்லாம் சிறிதும் கவனியாததுபோலிருந்த எனக்கு இரகசியமாக எடுத்துக் காட்டிற்று.

‘என் சட்டை.....?’ என்று ஒரு வெறுப்பும் அதிகாரமும் கலந்த தொனியிற் கேட்டான். அதை தையற்காரனைப் பார்த்து, அப்பொழுது நான் அங்கே இல்லாவிட்டால், ‘இதோ ஐந்து நிமிஷத்தில் தந்து விடுகிறேனே’ என்று அவளுக்கும்கூட ஏதாவது ஆறுதல் செய்திருப்பான். ஆனால், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவன் சாமர்த்தியம் ஏதுவும் அவளின் உதவிக்கு வர மறுத்துவிட்டது.....

‘இதென்ன! மழை துறுகிறதே! சோமு! ஓடிவா..... ஓடிவா..... விட்டுக்கு.....’

“கதை.....?”

“பிறகு”

—இரண்டாம் கோணம்—

“இவ்வளவு அந்தரங்கமான விஷயங்களை யெல்லாம் உனக்குச் சொல்லாமல் வைத்திருக்கவே முடியவில்லை என்று சொல்லி உன்னையும் என்னையும் ஏமாற்றிக் கொள்ள எனக்கு இஷ்டமில்லைப் பார் சசீலா; அதை உனக்குச் சொல்வதனால் எனக்கே ஒரு திருப்தி — ஒரு சந்தோஷம்.”

“நல்ல கதைதானடி; சொல்லு, சொல்லு; என் கதையும்.....”

“நான் சொல்லுவான் ஏன்? அந்தத் தையற்காரன் கடையிலே தொங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணாடியை நீ அப்பொழுது பார்த்திருக்க வேண்டும், ‘என் சட்டை.....?’ என்று நான் அந்தத் தையற்காரனைக் கோபித்துக் கேட்ட பொழுது, அந்தக் கண்ணாடிக்குள் ஆடிக்கொண்டிருந்த கண்களுக்கு

எங்கிருந்துதான் அந்த இரக்கப் பார்வை வந்ததோ!

கண்ணாடி சொல்லிற்று, 'அவர் பிரேமையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்' என்று. அதை அந்தத் தையற் காரன் எப்படித்தான் தெரிந்து கொண்டானோ தெரியாது. முன்னரே வெட்டி வைத்திருந்த என் சட்டைத் துணியை எடுத்து ஒரு தையல் தைத்தான்; மேலும் ஒன்று; பின்னும்... பின்னும்...

அவர் கண்களில் ஆசை வழிந்தது. தையற்காரனின் செயலைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். கண்ணாடியிற் கண்கள் மௌனமாக....."

"என்ன வெட்கப்படுகிறாய் போலிருக்கிறதே! ஒரு சினேகிதிக்குச் சினேகிதி தன் கதையைச் சொல்வதில் என்ன வெட்கம்!

எல்லாருக்கும் உள்ளதுதானே... ..ம்.....பிறகு?"

"பிறகென்ன, அவ்வளவுதான்; தையற்காரன் தன் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருந்தான்; எங்கள் கண்களும் தங்கள் தொழிலை, கண்ணாடியின் உதவியை நாடாமலே செய்யத் தொடங்கின. நேரம் செல்லச் செல்ல உதம்களும் கண்களைப் பின்பற்றத் தொடங்கும்போலிருந்தது. எங்கள் நாணமெல்லாம் எறும்பூந்து கற்குழிந்த கதையாகிக் கொண்டே வந்தது. அந்தத் தையற்கார யமன், அதற்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைப்பதுபோல, என் சட்டையைத் தைத்து முடித்து நீட்டினான். பிறகு அங்கே நிற்க என்ன உரிமை உண்டு?"

"அவர்.....?"

T. N. LINGAM & SON.

Dealers in :-

Spare Parts, Accessories,
Motor Vehicles, Bicycles, Tyres,
&
Electrical Contractors.

K. K. S. Road,
JAFFNA.

"Phone: 108"

“நான் வெகுதூரம் போகும் வரை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார், அந்தக் கடையிலிருந்து. நாணும் பிடி கொடுக்காமல், வேறு எதையோ பார்ப்பதுபோலக் கடைக்கண்ணைக் கவனித்துக்கொண்டே.....”

“ஸ் ஸ்..... அம்மா வாறா”

“இதிலே இந்த மாமரம் இல்லா விட்டால், இந்த வெய்யிலுக்கும் ஓட்டு வெக்கைக்கும் இங்கே இருக்கவே முடியாதப்பா.”

“வேர்க்கிற வேர்வை!”

—ஹிருதய பாகம்—

“மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லையே! அதற்குள்ளாக ஏன் இவ்வளவு அவசரப்பட்டு வந்துவிட்டாய் சோழி!”

“அப்போது சொன்னீர்களே அந்தத் தையற் கடைக் கதை, அதை.....”

“கதைதான் கதை.....; பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவதென்

றால் நேரே போய் நேரே வர வேண்டாமா வயது வந்த பிள்ளைகள்? ஒரு ஒழுக்கம், மட்டு, மரியாதை ஒன்றுமே கிடையாது; இதுகளுக்கெல்லாம் இன்னும் அடித்துக்கொண்டே யிருப்பதென்றால்.....? சிச்சிச்சி.....”

“என்ன, என்ன நடந்தது?”

“நாலுபேர் அறிந்தால் இவனைப்பற்றி என்ன சொல்லுவார்கள் தெரியுமா? ம்!... கழுதைப் பயல்..... மழைக்காக அந்தக் குறுக்கு வழியால் வந்தபடியால்லவோ கண்டேன்”

“யார்? உங்கள் தம்பியா?”

“தம்பி; தம்பி; அவனை என் தம்பியென்று சொல்லக்கூட எனக்குப் பெரிய அவமானமாக இருக்கிறது. பாருங்காணும், அந்தச் சனப்புளக்கமான வழியில் நின்று உந்தச் சுப்பையரின் மகளை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறானே! இவனை என்னதான் செய்யக்கூடாது, இந்த இந்த..... மடைப் பயலை? ம்!... டேய்!... டேய்!... வாடா இங்காலே!”

ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்கு

— மூன்று பரிசுகள் —

எழுதுபவர்களுக்குச் சில நிபந்தனைகள்:

1. ‘மறுமலர்ச்சி’யின் சந்தாதாரர்களே இதில் கலந்துகொள்ளலாம்.
2. எழுதப்படும் விஷயத்தில் நிறையச் சம்பவங்கள் இருக்கக்கூடாது. ஒரே ஒரு சம்பவத்தை வைத்துச் சித்திரிக்கவேண்டும்.
3. ‘மறுமலர்ச்சி’யில் 4 பக்கங்களுக்குமேல் விஷயம் வளரக்கூடாது.
4. கதைகள் வந்துசேரவேண்டிய கடைசித் தேதி: 5-8-46.
5. முதலாவது சிறந்த கதைக்கு 15 ரூபா பரிசு ஒன்றும், அடுத்த இரண்டு கதைகளுக்கு ஐந்து ரூபாவீதம் இரு பரிசுகளுமாக மொத்தம் மூன்று பரிசுகள் வழங்கப்படும்.
6. இப்போட்டி சம்பந்தமாக ஆசிரியர்களின் தீர்ப்பே முடிவானது.

—மனேஜர்,

‘மறுமலர்ச்சி’

கா த லு ள ம்

கூடல்மணலைக் குவித்தாற்போ லேயிருக்கும்
 கன்முலைக னைச்சேதுக்கும் காலச்சிற்பி
 உடல்சோர வருகின்ற முதுமையாலே
 அதுவுந்தான் அழிகிறது! முழுதாய்முற்றி,
 வடிவாகப் பழுத்தபழக் கன்னமெல்லாம்
 வீழ்ந்தழுகித் தான்போகும்! துடியைப்போன்ற,
 இடையுந்தான் இப்படியே இருக்கப்போவ (து)
 இல்லை! கா மத்திற்கும் உண்டேஎல்லை!

பாற்கடலில் ஆலமாம் கண்ணின்வேல்கள்
 பழுதாகும்; பாயுமா, பின்னும்? தேன்றற்
 காற்றலைக்கும் கருங்கூந்தல் முகிலும்என்றும்
 கார்முகிலாய் இருக்கமாட் டாது! வேள்ளிக்
 காற்சிலம்பும் கைவளையும் கதைத்துக்கொள்ள
 கைவீசி வருகின்றாள், காலத்திற்குத்
 தோற்றுவிட்டால், நடைதளர்ந்து கையிற்கோலும்
 ஏற்றுவிட்டால், காமத்திற் கிடம் அங்கேது?

முத்திருக்கும் பவளத்தின் சிமிளில்மட்டும்
 மயங்கிவிட்டால், அவற்றையெல்லாம் காலக்கள்வன்
 எத்திவிட்ட பின், ஆசை ஒழிந்துபோகும்!
 ஆதலால் அணங்கேயுள் எழில்களெல்லாம்,
 பத்தாதில் வாழ்க்கையிலே பயணம்போக.
 'பாதையேது வாறாலும் கஷ்டப்பட்டும்,
 அத்தானும் நானுமாய் போகவேண்டும்'
 என்றுசொலும் காதுலுளம் அதுவும்வேண்டும்.

— மஹாகவி.

தெரிந்தால்

சொல்லுங்கள்!

* “வாத்தியார்”

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு இரத்தின வியாபாரி நீண்ட தூரப் பிரயாணம் செய்யும்போது வழியில் ஒரு விடுதிவீட்டில் தங்கினான். நடு இரவில் அவன் நித்திரையா யிருக்கும்போது, அவன் வைத்திருந்த விலையுயர்ந்த இரண்டொரு இரத்தினங்களை, அங்கே படுத்திருந்த பிரபானிகளில் ஒருவன் களவாக எடுத்து ஒழித்துவிட்டு நித்திரைபோற் படுத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் விழித்தெழுந்த வியாபாரி, இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். “எல்லோரும் நித்திரை யாகக் கிடக்கிறார்கள். இவர்களில் களவெடுத்தவன் எவன் என்று எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது?” என்று முதலில் யோசித்தான். பின்பு அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

“களவெடுத்தவனுடைய நெஞ்சு அடித்துக்கொண்டிருக்கும் மல்லவா? இதன் மூலம் கள்வனைக் கண்டுபிடிக்கலாம்” என்று யோசித்துக்கொண்டே எழுந்து, அங்கே படுத்திருந்த எல்லோருடைய நெஞ்சிலும் கை வைத்துப் பார்த்தான். ஒருவனுடைய நெஞ்சு மாத்திரம் வேகமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருப்பவன் போல அசையாமல் படுத்திருந்தான். உடனே வியாபாரி கள்வனைக் காலையில் அடையாளம் கண்டு கொள்வதற்காகத் தன்னுடைய கத்தியை எடுத்து அவனுடைய தலைமயிரில் ஒரு பகுதியை மெதுவாக வெட்டியெறிந்து விட்டுப்போய்ப் படுத்துவிட்டான்.

கள்வனுக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. ஆயினும் அவன் அதி கம் கவலைப்படவில்லை. தான் பிடிபடாமல் தப்புவதற்கு அவனுக்கும் ஒரு உபாயம் தோன்றியது. மெதுவாக எழுந்து தனது கத்திரிக்கோலால் அங்கே நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த எல்லோருடைய தலைமயிரிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வெட்டி யெறிந்துவிட்டுப் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான்.

வியாபாரி விடியுமுன் எழுந்து விடுதி வீட்டுக்காரனை எழுப்பித் தனது இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், கள்வனை அடையாளங் காண்பிப்பதற்காக அவனுடைய தலைமயிரைத் தான் வெட்டியிருப்பதாகவும் சொல்லி, அவனிடமிருந்து தனது இரத்தினங்களை வாங்கித் தருமாறு முறையிட்டான். விடுதிக்காரன் பிரயாணிகளெல்லோரையும் பார்த்தபோது எல்லோருடைய தலைமயிரும் வெட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். பலவிதமாக யோசித்துப் பார்த்தும் கள்வனைக் கண்டுபிடிக்க அவனுக்கு வழி தெரியவில்லை. கடைசியில் வியாபாரியையும் மற்றப் பிரயாணிகளையும் நீதிபதியிடம் அழைத்துச் சென்று இரவு நடந்த வற்றையெல்லாம் விபரமாகச் சொன்னான்.

யுக்தியுள்ள அந்த நீதிபதி மிக இலகுவாகக் கள்வனைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்!

அவர் எப்படிக் கண்டு கொண்டார் என்று யோசித்துச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

[யாராவது சரியாக எழுதி அனுப்பினால் அவருடைய பெயரோடு வெளியிடப்படும். அல்லது 'வாத்தியா'ரே அடுத்த இதழில் வெளியிடுவார். — ஆசிரியர்கள்.]

‘மறுமலர்ச்சி’யின் சாசுதி!

‘ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தாரின் வேலைகள் எப்போதும் எமக்குத் திருப்தி அளிப்பனவாயுள்ளன. அச்ச வேலைகள் நமது கண்களைக் கவர்வன; நிர்வாகஸ்தரின் நேர்மையான குணமோ நமது மனதையே கவரவல்லது’
(Sgd) க. கா. மதியாபரணம்,
மனேஜர், ‘மறுமலர்ச்சி’

உங்கள் அச்சவேலைகளை ஒருமுறை அனுப்பிப் பாருங்கள். (வெளி யூர் நண்பர்கள் தபால் மூலம் ஒழுங்கு செய்து கொள்ளலாம்.)

SRI PARWATHI PRESS

288, HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

மறுமலர்ச்சிதானா?

மொழி தந்த உறவினால் இன்று நாம்—ஏதோ ஒரு சிலராவது—ஒன்றுகூடிச் சந்திக்கத் துணிந்துள்ளோம். தமிழ் மொழியும் அதன் உணர்ச்சியும் நம் முள் ஏதோ ஒரு வகையில் கலந்திருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது. நமது மொழியின் வளர்ச்சியில் இன்று நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அக்கறை, வெறுமென ஏற்பட்டதல்ல. நமது தேவதான் இத்தனை சிரத்தையை நமக்குள் உண்டாக்கி யிருக்கவேண்டும்.

அப்படி என்ன தேவை வந்தது இப்படிக் கவலை கொள்ள என்ற சந்தேகம் யாருக்கும் ஏற்படாது. உலகம் முழுதும் பெரிய இயக்கங்கள், நாகரிகங்கள், அருங்கலைகள், அது இது என்று சொல்லிக் கும்மாளம் போடுகிறார்கள். நமக்குப் புரியாத பல விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் நீளநினைத்து நெடுகப் பேசுகிறார்கள்; அதில் பரம சுகங்களும் காண்கிறார்கள். அவர்களுடைய இந்த இன்பங்களைப் போல் நாமும் அனுபவிக்கலாமே என்ற ஆதரவு நினைப்புத்தான் நமது மொழியை வளர்க்க வேண்டும், விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்ற அரிப்பை உண்டாக்கி யிருக்கிறது, நமக்குள்.

மனிதனுக்குக் கிடைத்த பல இயற்கை வசதிகளில் அழகிய

தும், பெரும் பயன் அளிப்பதும், விந்தை மிகுந்ததுமான ஒரு வசதி, மொழி. இந்த மொழி வளர்கிறது என்றால் நாமும் வளர்கிறோம் என்றுதான் அர்த்தம்.

இங்கு 'நாம்' என்று எதையோ குறிப்பிட்டோமே, அந்த நாம் சதையும் எலும்புமான நமது சடலங்கள் அல்ல என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். சடலத்துக்கு மின்சியகாய் ஏதோ ஒன்று நமக்குள் இருந்து கொண்டு ஆடுகின்றதே, அந்த சக்திதான் வளர்கிறது.

அதாவது, நமக்கு நல்ல ஹூருதயமும், நளின சுவபாவங்களும், நிஜமான நாகரிகமும், சத்வகுண வாழ்வும் சித்தியாவற்குரிய வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இந்த மாதிரிப் பெரிய விஷயங்களையும், இதைவிடச் சில அங்குலங்கள் குறைந்ததான வேறு பல செய்திகளையும் பற்றிப் பேசவும், புரிந்து கொள்ளவும், தினசரி வாழ்வில் அவற்றை அமைத்துக் கொள்ளவும் நமது மொழியை நாம் வசப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறோம். மொழியை இப்படி வசப்படுத்தும் ஒரு முயற்சியைத்தானே என்னமோ மறுமலர்ச்சி இயக்கம் என்ற பெயரால் அழைக்கிறோம்.

இந்த மறுமலர்ச்சித் தமிழ் நடையிலும், அது கூறும் பொருள்களிலும் இன்று காணப்படும்

குறைகளைல்லாம் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களுடையது தான். இன்று புதிய தமிழில் தோன்றி யுள்ள விற்கைகள், சிறப்புகள் எல்லாம் புதுத் தமிழ் இயக்கத் திற்குச் சொந்தமானவை.

குறைகள் எழுத்தாளனுடையது என்று கூறுவதற்குக் காரணம், அது அவனால் பரிஹரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். குறைகள் என்று எதைச் சொல்லுகிறோமோ, அதையே சிறப்புகள் என்று சாதிப்பதற்கு நம்மில் பலர் தயாராக இருக்கும்போது, குறைகளை எடுத்துக் காட்டுவதால் ஒரு பயனும் இல்லை.

உதாரணத்திற்காக ஒரே ஒரு பிரச்சனையை மட்டும் இங்கே கொஞ்சம் நினைத்துப் பார்ப்போமே. வழங்கி வரும் தமிழையே இலக்கியத்திற்கும் கையாளலாமா என்ற வாதம் நமக்கெல்லாம் புதிதல்ல. இதில் வாதமும் பிரதிவாதமும் கிட்டத் தட்ட இப்படித்தான் இருக்கிறது:—

வாதி சொல்லுகிறார்: “பேசுந் தமிழ்தான் மக்சளின் மனதைத் தொடும். ஏனென்றால், அது உள்ள ஒரு வீட்டுணர்ச்சி, அவர்களது நெஞ்சறிந்த பல இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளை நினைவுட்டி அவர்கள் மனப் பண்பை மாற்றுவதற்கு ஏற்ற மருந்தாகும்” என்று.

பிரதிவாதி கூறுகிறார்: “இலக்கியம் என்பது வளர்ச்சிக்கு உரியது. உள்ளது போதும் என்ற தேக்க உணர்ச்சி இலக்கியத்தின்

முதல் ‘நம்பர்’ விரோதி. கொச்சைப் பேச்சும் குளறல் மொழியுந்தான் இலக்கியம் என்றால், கலைக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் இடமே இல்லை”.

இந்த வாதப் பிரதி வாதங்களுக்கு நாம் என்ன சொல்ல முடியும்? வேண்டுமானால் இரண்டிலும் உள்ள ஓரளவு உண்மைகளை ஒழுங்கு சேர்த்து ஏதாவது ஒரு சமரச சன்மார்க்கம் ஏற்படுத்தலாம்.

அந்த ஹிதவாதம் இப்படியும் இருக்கலாம்: பேசுந்தமிழிலுள்ள சிறப்புகளை வைத்துக் கொண்டு, அந்த நடையிலுள்ள கொச்சைகளையும் குளறல்களையும் நீக்கிச் சுத்தமாய் எழுதலாம். எந்த மகத்தான கருத்தையும் இந்த மனமறிந்த வழியிற் சொல்லி வாழ்வைக் கடைத்தேறச் செய்யலாம்; நாமும் கடைத் தேறலாம்.

இம்மாதிரி இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்கள் நம் கவனத்திற்குப் பாக்திரமாவதற்குரிய தகுதியுடன் இருக்கின்றன. அவற்றை இலக்கிய நண்பர்களாகிய நாம் சிந்திக்கா விட்டால், வேறு யார் அவற்றைப்பற்றிக் கவலைப்படப்போகிறார்கள்? எனக்கு ஒன்று நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. நாம்தான் இந்த மாதிரிக் கவலைகளைப் பட்டுத் தீரவேண்டும். நமக்காகத்தான் இந்தக் கவலைகள் பிறந்திருக்கின்றன.

சோமசுந்தரப் புலவர்

“எனக்கு இலக்கணம் தெரியாது. கவிதை என்பது யாப்பிலக்கணத் தேர்ச்சியினால் வருவதல்ல. அது இயல்பாக எழ வேண்டும். கவிஞன் பிறக்கிறான் என்று சொல்வார்கள்—” என்று தமிழ் உலகம் அறிந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கவிஞர் ஸ்ரீ சோமசுந்தரம்பிள்ளை, பஞ்சு போல் நரைத்துப் போய்விட்ட தம்முடைய தாகூர்த் தாடியை தடவிக்கொண்டே சொன்னார்.

எனது மனம் ஆச்சரியத்தினால் துள்ளிக் குதிக்கவில்லை.

“எத்தனை வயசில் கவி பாடத் தொடங்கிவிட்டீர்கள்?”—என்று எனது இரண்டாவது கேள்வியைக் கேட்டேன்.

இதற்குப் புலவர் அவர்கள் தந்த பதில் இன்னும் ருசிகரமாயிருந்தது.

“என்னுடைய 12-வது வயசில் நான் கவி பாடத் தொடங்கிவிட்டேன். அப்பொழுது இராமலிங்க வாத்தியார் என்று ஒருவர்; அவரிடம் நான் முதன்முதலாகப் பாடிய பாட்டைக் கொண்டு போய்க் காட்டினேன். மனுஷர் என்ன பேச்சுப் பேசினார் தெரியுமோ?”

“டேய், எவ்வளவு துணிவடா உனக்கு. பிஞ்சிலே பழுக்கப் பார்க்கிறீயோ? யாப்பிலக்கணத்தில் ஒரு மண்ணும் தெரியாது, கவிபாடுகிறோம், கவி!”—என்று அதட்டிக் கலைத்துவிட்டார்.”—என்று வாய்கிறைந்த வயோதிப்ச்சிரிப்போடு பேசினார்.

எங்கள் புலவருடைய இந்தப் பால்ய அநுபவம் எனக்கு வங்காளத்துக் கவி தாகூரின் ஒரு காலத்திய அநுபவங்களை நினைவூட்டிற்று. தாகூருக்கு நோபல் பரிசு அளித்து மேல் நாட்டவர்கள் அவரைக் கௌரவிக்கும் வரையில் சுற்றியிருந்த பண்டிதர் கோஷ்டி இப்படித்தான் அவரையும் பேசிக் கிட்டவில்லையா?

நவாலியூர்ப் புலவர் பொது சனங்களிடையே பெற்றுள்ள பிரபல்யம் அளவு யாழ்ப்பாணத்

“புலவர் புலவர்” என்று யாழ்ப்பாணத்துப் பொதுஜனங்கள் அன்போடு கொண்டாடுகிற இப் பெரியாரை

‘அ. செ. மு.’

கண்டு கதைத்த விவரம் இக் கட்டுரையில் இருக்கிறது.

தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களிடையேயும் பெற்றிருப்பாரோ என்று எனக்கு ஒரு சந்தேகம். ஏனென்றால் அவ்வளவு தொகையில் தெய்வங்கள் பேரில் தோத்திரப் பாக்களும், பதிகங்களும் பாடித்தள்ளியிருக்கிறார். இவர் பாடியுள்ளவற்றில் இதுவரை வெளியாகியிருப்பது நாலில் ஒரு பங்குதான்!

‘நீங்கள் பாடி வெளியாக்கியவற்றுள் உங்களுக்குப் பிடித்தது எது’ என்று கேட்டதற்கு ‘தந்தையார் பதிற்புத்து’ என்று பளிச்சென்று பதில் தந்தார்.

“கவிதைக்கு எது முக்கியம் என்பதில் இன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டார் தங்கள் மண்டையை உடைத்துக் கொள்கிறார்களே, உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தில் எதுக்கு முதல் ஸ்தானம் கொடுக்கிறீர்கள்? கவிதையின் பொருளுக்கா, உடலுக்கா அல்லது அதன் உணர்ச்சிக்கா?” என்று மற்றொரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டேன். யாப்பிலக்கணம் படிக்காத புலவர் இதற்கு ஒரு ஆராய்ச்சி நிறைந்த விடை அளித்தார்.

“எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் உணர்ச்சிக்குத்தான் முதலாவது இடம். ஆனாலும் கவிதையின் பொருளை அதற்குக் குறைந்ததா

கச் சொல்லிவிட முடியாது. ஏனெனில், பொருளைப் பொறுத்தே உணர்ச்சி உண்டாகுகிறதல்லவா?” என்றார்.

இந்தச் சமயத்தில் புலவரின் பேரக்குழந்தை ஒன்று வந்து அவரை மெள்ளச் சாண்ட ஆரம்பித்தது. அவர் அதைத் தந்திரமாக அழைத்துச் சென்று உள்ளே அனுப்பிவிட்டு வரும்பொழுது ஒரு சிறு புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் நீட்டினார். ‘நல்ல அந்தாதி’ என்ற அதன் பெயரைப் பார்த்ததும் எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது!

“அது சரி. தோத்திரப்பாடல்களை மாத்திரம் இவ்வளவு தொகையாகவும், இப்படி இயல்பாகவும் பாடியிருக்கிறீர்களே—அது ஏன்?” என்று—கொஞ்சம் சலிப்புத் தட்டிய குரலில் கேட்டேன்.

“எனது கவிதைகளை நான் பாடியதென்று சொல்ல எனக்கு மனம் துணிவதில்லை, தம்பி. இதனை நான் தேடிய திறமை என்றும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன்—” என்று சொல்லி மேலே போவதற்கு நின்று தயங்கினார்.

“ஏன் அப்படி?” என்று கேட்டதற்கு, அவர், “அதை வெளிப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை.”

கிண்ணியா இந்து வாலிபர் சங்கம்

மட்டக்களப்பு கிண்ணியாப் பகுதியைச் சேர்ந்த பல கிராமங்களில் வாழும் இந்து வாலிபர்கள் சேர்ந்து டை-சங்கத்தை ஸ்தாபித்துள்ளார்களாம். ஆரம்பத்தில் சமயக் கல்வி, கோயில் நிர்வாகம், யாத்திரிகர்களின் தொண்டு ஆகிய விஷயங்களை இச்சங்கம் கவனிக்கப் போவதாக, ஆசிரியர் ஸ்ரீ பொ. கந்தையா எழுதுகிறார். ‘வாழ்க சங்கம்!’ என்று வாழ்த்துகிறோம்.

என்று சொல்லி ஒரு விஷயத்தை 'இரகசி'யமாக எனக்குத் தெரிவித்தார்.

காளமேகம் கவி பாடத் தொடங்கியது எப்படி என்று தெரியுமல்லவா உங்களுக்கு? நமது புலவர் அப்படித் தெய்வத்தின் மீதே நேரே பழியைப் போடவில்லையா எனும் யாரோ ஒரு பெரியவர் மீது 'குற்றம்' சுமத்துகிறார்.

இதில் இரகசியம் ஏன் என்றால்—புலவருக்குச் சொந்தமான அடக்கப் பண்பு ஒன்று. மற்றது—நாங்கள் எல்லாம் புதுமை யாளர்களாம். இவை யொன்றையும் நம்பமாட்டோமாம்!

கடைசியாக விடை பெற்று எழுந்தபோது புலவர் வந்து என் முதுகில் தட்டித் தடவிக் கொடுத்துவிட்டுப் "போய்விட்டு வாரும்" என்றார்.

புலவருக்கு இன்று 66-வது ஆண்டு நடைபெறுகிறது. அவர் பிறந்த விக்கிரம வருஷம் 6 வருஷத்துக்கு முன் மறுபடியும் தோன்றி அவருக்கு சஷ்டியப் பூர்த்தியை நிறைவேற்றி வைத்து விட்டுப் போயிற்று. பள்ளிக்கூட சேவையில் புலவர் 45 வருஷம் வரையில் ஈடுபட்டு உழைத்திருக்கிறார்.

28-வது வயதில் புலவருக்கு விவாகம் ஆயிற்று. (32-வது வயதில் 'ஆஸ்த்மா'வை விரித்துக் கொண்டார்.) இவருக்கு மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் உள்ளனர். சகோ

தரர்களும் இருக்கின்றனர். ஒருவர், இவர் பாடியவற்றை புத்தகங்களாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வருபவரான திரு. க. வலுப்பிள்ளை ஆவர்.

புலவர் பாடியுள்ளவை ஏராளம். அவருக்கே எவ்வளவு என்று சரியாகத் தெரியாது. இதுவரை நூல்வடிவத்தில் வெளியாகியிருப்பவை பதினைந்து வரைதான் இருக்கும். தனிப்பாடல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை பல. 'கத்தரித் தோட்டத்து வெருளி'யும், 'ஆடிப்பிறப்பு'யும் தமிழ் உலகில்—விசேஷமாக யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமானவை. தெய்வங்களுக்கு அடுத்த படியாக இவர் குழந்தைகளுக்குப் பாடியிருக்கிறார். 'ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டுதுலை' 'ஆடுகதறியது'—ஆகியவை இவர் பாடிய சமூக சித்திரங்களாகும்.

புலவருடைய இலக்கிய சிருஷ்டிகளைவிட பொது வைபவங்களுக்குப் பாடிக் கொடுத்த வாழ்த்தும், வரவேற்பும், வந்தனையே சாரமும் மிக அநேகம். புலவருடைய முகவரையையோ, அல்லது அவருடைய ஆசிச் செய்தியைத் தானுமோ தாங்காத பிரசுரங்கள் எத்தனை? பொதுசன சமுதாயத்தில் புலவர் மிக நெருங்கிப் பழகுகிறார், ரஷ்ய உழவர் கவிஞர்களைப் (Farmers' Poets) போல. இதனாலே புலவர் என்றால் நவாலிக் கிராமத்தில் யாருக்குமே தெரியும். புலவர் வீட்டுக்கு வழிகாட்டிவிட அங்குள்ள சின்னஞ் சிறு குழந்தைக்குக் கூடத் தெரியும்.